

המלחמה הגשולית

שעה שמטוסי-סילון צורחים בשמי קוריאה גועשת בג'וני גל של הודו-סין מלחמה גו-רלית הרבה יותר:

הו צ'י-מיין, איש הברזל של הקומוניזם, שהת'יצב בזאש מחנה לוחמי החופש הלאומי, הטיל את שלטונו על ארצות הארץ שבידה המפתח לאסיה

הדרומית, שעה שבאו-דאי, הקיסר שהתפטר, מנסה לקבץ סביבו את בני הארץ האנטי-קומוניסטיים במדינה בעלת עצמאות מפוקפקת, אך נאשם ככובת המשעבדים הצרפתיים

אשר גנדל דה-לאטר דה-טאסיני המנוח אידגנס להגנה מ'ואשת בפני אויב המתכונן למהלומת המוות המכרעת.

שקט היה פרוש מעל לשדות האורז והג'ונגלים של טונקין, המדינה הצפונית של ויאטנאם. אולם השקט היה מטעה: דברים רבים התרחשו בדממה זו. בין עצי הג'ונגל הסתננה מחלקה של חיילים, מצוידים כראוי בנושק אמריקאי שנפל בידי הסינים בחזית קוריאה. הרחוקה. היו אלה חייליו של צבא הוואי-מין, המדינה הקומוניסטית-הלאומית, מנית הקיימת ברוב הארץ ביום ובכל הארץ בלילה. במרחק כמה עשרות קילומטרים שכן מבצר צרפתי. גם שם שררה הדממה. אך החיילים לא ישנו. נגזותקים לחלוטין על משמרת בודדה חיכו החיילים להתקפה שיכלה לבוא מכל כיוון, בלילה זה כנכל לילה אחר.

במקום השלישי עמדו על ה-משמר כמה אורחים צרפתיים, גם הם מווייגים מכף רגל עד קודק, גם הם עייפים מחוסר שינה, היו אלה בעלי מטע גומי, צרפתיים שבאו להשתקע בארץ ולקצור את עושרה תחת חסות הממשל הקר-דוניאלי, שנשארו תלויים בכוח עצמם, מנותקים כמעט לגמרי, כשחיהם מותנים בשיירות האס-פקה החותרות אליהם מפעם לפעם, לאורך הכבישים החוצים את הג'ונגל אשר כל סיבוב בו עלול להסתיר מארב.

לא פחות היה מעיק השקט בעיר האגוי, בירת האזור, שם עוד היה הממשל הצרפתי איתן, חיילים צרפתיים בתפקיד ובחופ-שה שוטטו ברחובות. אולם גם הם לא עלו. הם ידעו שמאחורי הריסים מוגפים עוקבות אחריהם עיניים — עיני שונאים, עיני בני הארץ הרואים בהם משעבדים זרים.

המרפסת המקסימה. עוד לפני 13 שנה לא חלם אף צרפתי שארצו עלולה להסתכך במלחמה מלוכלכת בארץ רחוקה זו, לסי-בול בה מפלות מועזעות. כי אותה שעה ידע כל צרפתי שהודו-סין היא ארץ עשירה ושי-בעה, המכירה טובה לצרפתיים שעמלו למענה במסירות אידיא-ליסטית, אך ורק לטובת בני הארץ עצמה. האם לא הביאו לה הצרפתים את תרבותם הנאורה, לימדו דת ומוסר לאסיתיים פראיים ועלובים? הצרפתים קראו לארץ, המרפסת המקסימה שלנו ליד האוקיינוס השקט. וה-צרפתי הגריל, שעתידי היה לשלוח את בנו ללחום ולמות בה, ידע אך בקושי למצוא את הודו-סין במפה.

אולם אותה שעה התרחשו דב-רים הרייכסנה מתחת לפני החיים העלילים בסייגון הסטגונית וב-האגוי השלוה. בחורים צעירים למדו צרפתית ואנגלית, החלו הוגים במושגים המסוכנים של חופש ועצמאות לאומית. בהודו התהלך אדם קטן ורזה, מאהטאמה גנדי, הטיף למליונים כי השעבוד לורים פוגע במוסר האדם, לימד אותם להפר את חוק הזר ולסבול למען השחרור. קרוב יותר, לא רחוק מגבולה הצפונית של הודו-סין, בעיר הסינית קנטון הטיף דוקטור סיני עקשן, בשם סון יאט-סן, להפכה שתשחרר את סין, תמגר את המשטר העתיק הקופא על שמריו, תהפוך את סין למעצמה עולמית חדישה. והיתה לו לדוקטור סון יאט-סן, בשנות העשרים, עוד תכונה שעשתה רושם עמוק על תלמידיו בהודו-סין: הוא אהב את שליחו הסובייטיים הרוסיים, ראה בהם בני ברית טבעיים במלחמה נגד האימפריאליסטים הורים.

נשלחה לעבודת פרך של תשע שנים. כמה עשרות שנים לפני כן ראה צעיר רוסי כיצד מוצא להורג אחיו בשל התנקשות בחיי הקיסר, נשבע לנקום את נקמתו. הוא הגשים את שבועתו. שמו היה ולדימיר איליץ' אולי-נוב, שנודע לעולם בשם לנין. הצעיר ההודו-סיני הו נשבע ל-עצמו להיות לנין של מולדתו.

השליטים הצרפתיים עזרו לחנך את הצעיר. הם שלחוהו לגלות פוליטית. הו בחר במקום מתאים: פאריס. הוא קרא לעצמו ג'ואן אי קואוק, הפך שוליה בחנותו של צלם. בפאריס הכיר את הקומוניסטים שהטיפו נגד שעבוד העמים, גם נגד שעבוד ההודו-סינים. הוא הפך קומוניסט, כתב מאמרים לוחטים. כשניצחה המה-פכה ברוסיה ולנין קרא לשחרר את עמי אסיה המדוכאים, שלחו הקומוניסטים הצרפתים את ה-צעיר בעל עיני הפלדה למוסקבה, לקבל חינוך נוסף. כאשר שליחי רוסיה עזרו להקים מדינה קומו-ניסטית למחצה בעיר קנטון, הו-פיץ במקום גם הו צ'י-מיין (התר-גום המילולי: "אחד המזהירים"). הוא יסד את המפלגה הקומוניס-טית ההודו-סינית, ארגן כמה מאות חברים קנאים, הקים ארגוני אכרים שהשתלטו על מאה אלף בני כפר. אנשי מוסקבה ראו את הצעיר, העריכו כראוי את כוח התמדתו העצום. הם מינוהו ל-ראש המשרד האסיאתי-הדרומי של האינטרנציונל הקומוניסטי.

משך זמן מה ניסו הקומוניס-טים לעורר מריבות נגד הצר-פתים, תחרו במפלגה אחרת, ה-מפלגה הלאומנית של ויאטנאם, שלא היתה קומוניסטית ושמצאה את השראה בדמותו של צ'אנג ק'ישאק, תלמידו של הדוקטור סון שנפרד מן הקומוניסטים. אולם הצרפתים השתלטו על "ה-טורר האדום" ב-1930. ענו ב-1931 בטרור לבן. באותה שנה נאסר הו בהונג-קונג הברי-טית, שוחרר ונעלם כליל. כעבור זמן מה נודע שמה.

הזל ריק. עד מלחמת העולם השנייה שרר שקט בהודו-סין. אולם ב-1940 קרו מאורעות ש-זעזעו את העולם, הדהדו גם בפנה הרחוקה. צרפת נפלה לפני הגר-מנים. כבודה בעיני בני אסיה התי-נפץ. עם אסיאתי אחר, היפאנים, הכריז מלחמה על בני הגזע הלבן, הגיע לגבולות הודו-סין. המושלים הצרפתיים, שנשארו נאמנים למרשל פטן הזקן, יכלו לבחור בין שתי רעות. הם יכלו לשתף פעולה עם יפאן, להוסיף ולדכא את בני הארץ. והם יכלו לעורר את בני הארץ, להבטיח להם חופש רב ביותר, לכרות אתם ברית נגד היפאנים. הם הלכו בדרך הראשונה. אולם היפאנים היו אדונים לא נוחים. כל כמה חודשים דרשו ויתורים נוספים, כל עוד שרתו אותם הצרפתים, נמנעו מלבטל את השלטון הצר-פתי להלכה. הם גם לא טיפחו את הלאומיות המקומית ואת ה-סיסמה "אסיה לבני אסיה", כפי

שעשו בשאר ארצות כיבושם. אולם ב-1945 נפלה גרמניה, וגם היפאנים הבינו שסוף שלטונם קרב. לפני מפלתם עשו מעשה שנתן כיוון חדש לגורל הארץ: הם חיסלו את הממשלה הצרפתית, נתנו עצמאות כלשהי לויאטנאם. בחודש מארס הודיע באודאי על עצמאות מדינת ויאטנאם. הכריז על עצמו כעל מלך בן משפחת הקיסרים של אנאם (אחד מאיזורי ויאטנאם) המדינה החדשה. כשיפאן התמוטטה, נוצח חלל ריק. ה-מדינות הגדולות הסכימו ביניהן שהצר-פתים יחזרו לארץ. אולם מכיוון שלא היו לצרפתים חיילים להכנס מיד להודו-סין

